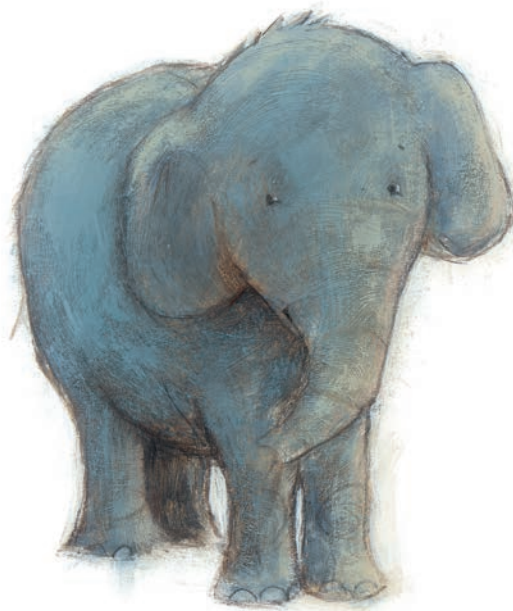

Isabel Abedi

Bunicul Elefant își ia rămas-bun

Ce se întâmplă când cineva drag moare?

Ilustrații de Miriam Cordes
Traducere de Luminița Turcu

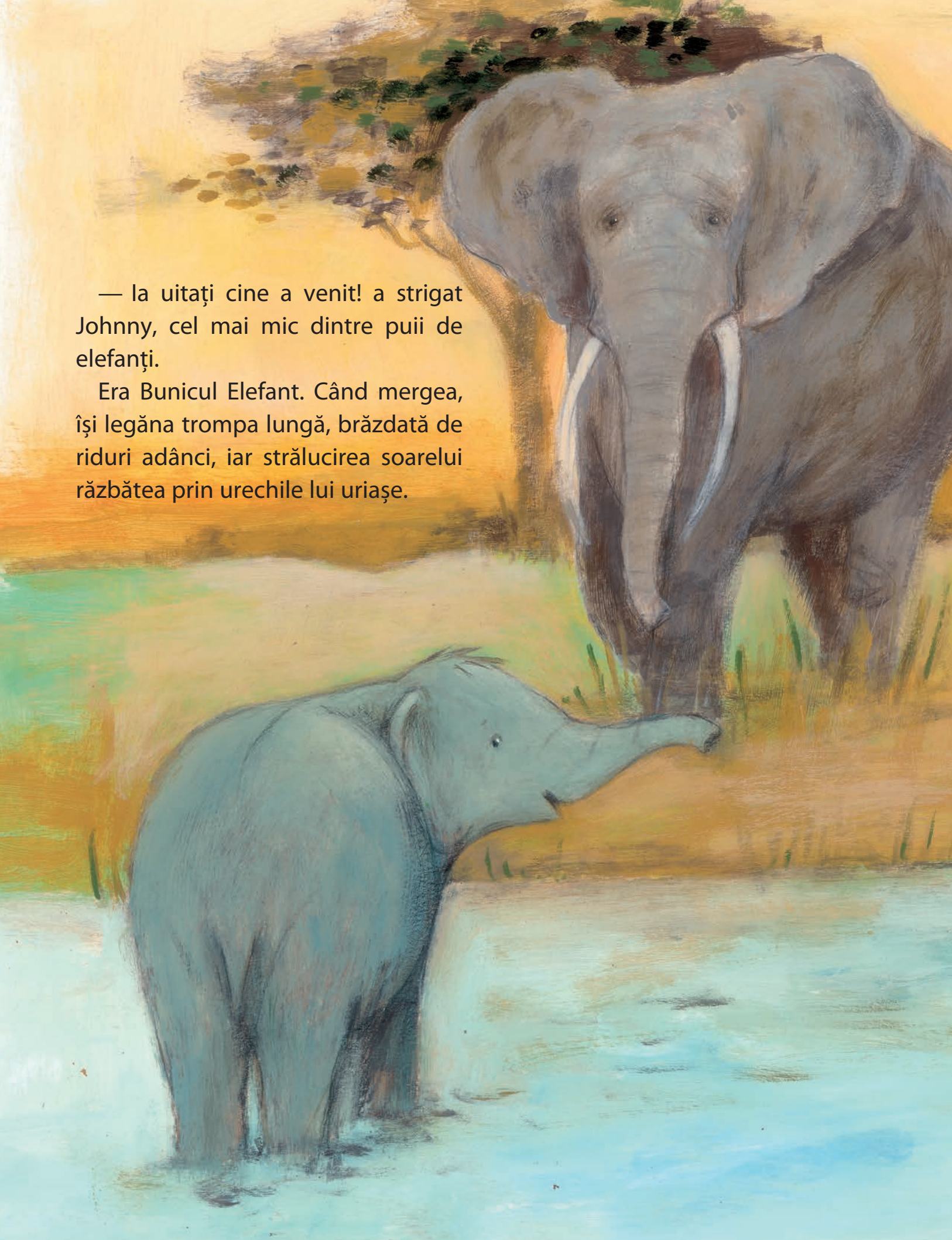
Era o zi călduroasă. În aer se simțea mirosul verii, iar iarba se scâldea atât de mult în razele soarelui, încât devenise aurie. Copiii elefanți se jucau la râu. Ca printr-un uriaș pai, ei luau apa în trompă, apoi și-o aruncau pe spate, așa cum doar elefanții pot face.

— la uitați cine a venit! a strigat Johnny, cel mai mic dintre pui de elefanți.

Era Bunicul Elefant. Când mergea, își legăna trompa lungă, brăzdată de riduri adânci, iar strălucirea soarelui răzbătea prin urechile lui uriașe.

Puii de elefanți îl iubeau foarte mult pe bunicul lor. El știa cele mai neobișnuite jocuri și îi învățase multe lucruri folositoare. Iar în fiecare seară, la lăsarea întinericului, ascultau poveștile spuse de el. Bunicul Elefant le-a povestit despre animalele din junglă, despre târâmurii îndepărtate, dar și despre stelele care strălucesc pe cer.

Astăzi însă Bunicul Elefant venise să-și vadă nepoții dintr-un alt motiv.

— Am venit să-mi iau rămas-bun, a spus Bunicul Elefant.
Copiii elefanți au devenit dintr-odată foarte tăcuți. Însă nu și Johnny.

— Unde te duci? a întrebat el curios.

— Mă duc la cimitirul elefanților, a zis Bunicul Elefant.

— Și ce faci acolo? a întrebat Johnny.

— O să mor, a răspuns Bunicul Elefant.

— Să mori? Cum adică să mori? a întrebat Johnny.

— Nu știu, a spus Bunicul Elefant. Nu am mai făcut asta până acum.

